

παραμένουν οι νοηματοδοτήσεις και τα περιεχόμενα που δίνουν οι καταπιεσμένοι στις παρεμβάσεις που πραγματώνουν σε ημέρες εθνικών επετείων, τόσο πιο έκδηλη γίνεται η κοινωνική σύγχυση που εκπέμπεται τις ημέρες αυτές. Από τις «παρελάσεις του λαού» με αυτοσχέδια μπλοκ διαδηλωτών να διαβαίνουν «περήφανα» τον δρόμο της παρέλασης πίσω από τους στρατιωτικούς ή μαθητικούς σχηματισμούς, μέχρι τα ανάποδα βλέμματα ή τις χειρονομίες -μέσα από τις γραμμές της παρέλασης- που στρέφονται μόνο προς τους πολιτικούς (!), αυτό που μένει στο απυρόβλητο από τις διάφορες «παρελάσεις της αντίστασης» είναι όλο το μιλιταριστικό πρωτόκολλο και οι υπόλοιπες συνιστώσες της εξουσίας (όπως οι ρασοφόροι και μη επιχειρηματίες, οι πραίτορες της αστυνομίας ή οι στρατοκράτες που καμαρώνουν τα νυν και τα μελλοντικά αναλώσιμα πιόνια των προσμενόμενων χαρακωμάτων τους).

Ταυτόχρονα, οι κάθε είδους εθνικισμοί βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για να διαχύσουν το δηλητήριό τους και να αφομοιώσουν ή να καρπωθούν την διάχυτη δυσσάρεσκα. Από τα εμετικά συνθήματα της μισαλλοδοξίας, του ρατσισμού και του μισανθρωπισμού των ειδικών δυνάμεων του ελληνικού στρατού, μέχρι τις κάθε λογής εθνικιστικές και πατριωτικές κορώνες περί «προδοσίας» του έθνους, περί «καθαρής και περήφανης φυλής» και αλύτρωτων πατρίδων. Οι ίδιες δηλαδή φωνές που απαξιώνουν ή σαμποτάρουν τους κοινωνικοταξικούς αγώνες σε μνημειώδη σύμπλευση με τους «προδότες πολιτικούς και τα ΜΜΕ».

Η ιδεολογική αποδοχή του στρατού από ένα κομμάτι της κοινωνίας σε συνδυασμό με τον εύπλαστο και εύκολα οικειοποιήσιμο εθνικοκεντρικό λόγο παράγουν είτε αντιδραστικές ενέργειες για χάρη μίας άλλης εξουσιαστικής αντίληψης (από τους κάθε είδους πατριώτες και τα κάθε χροιάς φασιστοειδή), είτε αμφιλεγόμενες αρνήσεις της εξουσίας που ενώ ορθώς στοχεύουν ενάντια στο πολιτικό σύστημα «εξεχνούν» να συμπεριλάβουν και τη δομή που το υποστηλώνει, τον ελληνικό στρατό μαζί με τις αξίες του.

Οι παρελάσεις είναι γιορτές του φασισμού και του μιλιταρισμού και όχι του «λαού». Πρόκειται για έναν θεσμό που συνολικά στέκεται ενάντια στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, ενάντια στην κοινωνική χειραφέτηση και την αλληλεγγύη και ενάντια στους «από κάτω». Οι παρελάσεις δεν χωράνε στη ζωή μας, δεν οικειοποιούνται και δεν «αποκαθιστώνται». Ο προορισμός τους οφείλει να είναι ο ίδιος με ό,τι μας κατατρώει, ό,τι μας αλλοτριώνει και ό,τι μας καταπιέζει. Στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Μην μπαίνεις στην γραμμή...

...Της υπακοής

...Της ομοιομορφίας

...Της πειθαρχίας

...Του εθνικισμού

...Του μιλιταρισμού

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης

olikiarnisi.blogspot.com

Μάρτης 2012

ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΑΝΘΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΔΕΝ ΣΤΟΙΧΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ (μικρή συμβολή ενάντια στον θεσμό της παρέλασης)

Σαν θα'ρθει η ώρα της πορείας

Πολλοί δεν ξέρουν

Πως επικεφαλής βαδίζει ο εχθρός τους

Η φωνή που διαταγές τους δίνει

Είναι του εχθρού τους η φωνή

Εκείνος που για τον εχθρό μιλάει

Είναι ο ίδιος τους ο εχθρός

Μπ. Μπρεχτ

«Γερμανικό Εγχειρίδιο Πολέμου»

Από την περίοδο της δικτατορίας του λάτρη του ναζιστικού κράτους Ιωάννη Μεταξά (1936-1941), οι παρελάσεις θεσπίζονται ως επίσημες εκδηλώσεις του ελληνικού κράτους και οι μέρες διεξαγωγής τους ανακηρύσσονται «μέρες εθνικής μνήμης και συστράτευσης». Από την εποχή εκείνη έως και σήμερα, ο θεσμός των παρελάσεων ενεργοποιείται ως ένα συνεχές και αναπόσπαστο ορόσημο της πιο χυδαίας εξουσιαστικής προπαγάνδας: της «εθνικής υπερηφάνειας» και της «εθνικής ενότητας». Δεν είναι καθόλου τυχαίο που στο σύνολο των μοντέλων διακυβέρνησης που δοκιμάστηκαν από την εποχή του Μεταξά έως σήμερα (στρατιωτικές χούντες, βασιλευόμενη και κοινοβουλευτική δημοκρατία, δημοκρατικά καθεστώτα έκτακτης ανάγκης), οι παρελάσεις παραμένουν αναλλοίωτο κομμάτι της λειτουργίας του ελληνικού κράτους και των μηχανισμών του.

Η «εθνική ανάταση» συνίσταται στην πιο κατάφορη παραχάραξη της ιστορίας, προσαρμοσμένη στα μέτρα και τα σταθμά της εγχώριας αστικής τάξης. Είναι αυτή η παραχάραξη που μεταλλάσσει τις κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις σε μία φαντασιόπληκτη εθνική υπόθεση. Η κοινωνική εξέγερση των απανταχού πληθείων (βλάχοι, ρουμελιώτες, αρβανίτες, φτωχοί τούρκοι, μωραΐτες, χριστιανοί, μουσουλμάνοι και πολλοί άλλοι, οι οποίοι συντονίστηκαν από κοινού δίχως να θεωρούν ότι συνέχονται από κάποια εθνική υπόσταση) το 1821 ενάντια στην τυρρανία της οθωμανικής αυτοκρατορίας μετατρέπεται σε «εθνικό πεπρωμένο» της τότε ανερχόμενης ελληνικής αστικής τάξης, της επίσημης εκκλησίας και των κοτζαμπάσηδων, όλων αυτών δηλαδή που σε αгаστή συνεργασία με την οθωμανική διοίκηση αποτελούσαν τους μεγαλύτερους δυνάστες των κατά τόπους πληθυσμών. Μέσω αυτής της παραχάραξης, ο αντιφασιστικός αγώνας του '40 και της κατοχής, διεξαγόμενος κυρίως από τα χαμηλότερα ταξικά στρώματα της εποχής (ανάμεσά τους και οι τότε απόκληροι πρόσφυγες της Μικράς Ασίας που αντιμετώπιζονταν ως «παράσιτα» από τους «καθαρούς έλληνες» της ενδοχώρας), μετατρέπεται σε «εθνική αντίσταση όλου του ελληνισμού», παρά την εξόφθαλμη και συνειδητή συνεργασία -ή στις καλύτερες περιπτώσεις την προκλητική απραγμία και βολική εξορία- του εγχώριου οικονομικού, στρατιωτικού και πολιτικού κατεστημένου και των ακολουθητών τους με τις κατοχικές δυνάμεις.

Η ενεργοποίηση της «εθνικής μνήμης», λοιπόν, δεν αποσκοπεί στο να φωτιστεί η ιστορία αλλά στο να ριχτεί σκοτάδι σε μία επικίνδυνη αλήθεια (και στην συνέχεια να επιστραφεί πλήρως ανεστραμμένη). Ότι ο σκληρός πυρήνας του έθνους (αστική τάξη, πολιτική ηγεσία, εκκλησία, στρατός, παρακρατικές και φασιστικές οργανώσεις) σε κάθε περίοδο «επανάστασης» ή «ομαλότητας» αποτελούσε τον μεγαλύτερο και τον πιο αδυσώπητο εχθρό των κοινωνιών. Είναι ο ίδιος πυρήνας που σήμερα επιχειρεί να μας πείσει πως η σφοδρή καπιταλιστική επίθεση ενάντια στους «από κάτω» είναι μια «εθνική υπόθεση». Το κράτος, δηλ η πολιτική οργάνωση του έθνους, δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να υποστηλώνει, να οργανώνει ή να πρωτοστατεί στην λεηλασία των τελευταίων ετών. Η «ελλάδα που χτυπιέται» από τους «ξένους», η «εθνική» διάσταση της κρίσης, όπως και η «πανεθνική συστράτευση» που επικαλούνται από τα εξουσιαστικά έδρανα οι δυνάστες των ζώων μας, δεν είναι παρά ο μανδύας που επιχειρεί να αποκρύψει το αυτονόητο. Ότι όχι απλά δεν χτυπιούνται «όλοι οι έλληνες» από την κρίση αλλά ότι είναι η ίδια η μήτρα του έθνους που ευνοείται από την κατά τα άλλα «εθνική συμφορά». Ότι αν κινδυνεύουμε από κάτι, αυτό δεν είναι μόνο τα «ξένα» διευθυντήρια, τα «ξένα» κεφάλαια και οι «ξένοι» πολιτικοί, αλλά και η ίδια η ελληνική εκδοχή όλων αυτών. Ότι τελικά, η «εθνική υπόθεση» δεν είναι τίπο-

τα περισσότερο από υπόθεση των εξουσιαστών για την πολυπόθητη κοινωνική ομαλότητα -ακόμα και σε καιρούς άγριας καπιταλιστικής λεηλασίας και βαρβαρότητας- ενάντια στους σύγχρονους πληθείους. Ότι τελικά, οι τόνοι κυριαρχικής προπαγάνδας για «εθνική ομοψυχία» δεν είναι παρά η επιδιωκόμενη σιωπή των «από κάτω» στις προσταγές των «από πάνω», στο όνομα του έθνους. Ενός «έθνους» που έρχεται εκ νέου στο προσκήνιο ως συγκολλητική ουσία για να ενώσει τους καταπιεστές με τους καταπιεζόμενους, τους εργάτες με τα αφεντικά τους, τους μαθητές με τους καθηγητές τους, τους φυλακισμένους με τους δεσμοφύλακές τους, τους διαδηλωτές με τους πραιτωριανούς του καθεστώτος.

Ο ελληνικός στρατός από καταβολής του δημιουργήθηκε για να προστατεύει τα συμφέροντα της αστικής τάξης από κάθε πραγματικό ή κατασκευασμένο εχθρό, είτε εσωτερικό είτε εξωτερικό. Ο ρόλος του στην κρίση δεν πρόκειται να αλλάξει. Ως καπιταλιστικό και κρατικό όπλο θα ανασύρεται από τη φαρέτρα ανάλογα με τις εκάστοτε επιδιώξεις. Η συμμετοχή του ελληνικού στρατού στις πρόσφατες πολεμικές επεμβάσεις των δυτικών κρατών στη Λιβύη προς χάρη των γεωπολιτικών τους σχεδιασμών (την ίδια στιγμή που το «έθνος» περνάει δύσκολες εποχές στο εσωτερικό) κάνουν πρόδηλη την πολυεπίπεδη λειτουργία και ενεργητικότητα του μηχανισμού. Συγχρόνως, πρόκειται για το βασικότερο εργαλείο όχι μόνο των πολεμικών επιχειρήσεων ανά τον κόσμο (πάντοτε στις υπηρεσίες των καπιταλιστικών και κρατικών ορέξεων) αλλά και εσωτερικής καταστολής, διαχείρισης πολιτικών/πολιτειακών κρίσεων, απεργοσπαστικής δύναμης, κοινωνικού εκφοβισμού και τρομοκρατίας. Η ιδεολογική του βάση, ως αναμφισβήτητη ενσάρκωση του έθνους και ουδέτερο εργαλείο « όλων των ελλήνων», είναι αυτή που του παρέχει και την εκάστοτε κοινωνική αποδοχή. Οι παρελάσεις -μεταξύ άλλων- αποτελούν μία σημαντική αιχμή της ιδεολογικής αναπαραγωγής του μηχανισμού του στρατού και όσων αυτός πρεσβεύει. Στις εθνικές επετείους, οι μιλιταριστικές αξίες και πρακτικές βγαίνουν από τα στρατόπεδα και διαχέονται σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Από τα κέντρα των πόλεων και τις γειτονίες μέχρι και τα χωριά, στρατιώτες και μαθητές -με τους τελευταίους να υποχρεώνονται με ανυποχώρητη εμμονή σε συμμετοχή στην εθνική φιέστα- εκπαιδεύονται, στοιχίζονται και βηματίζουν με περίσσεια «ελληνική περηφάνια» σε μια τελετή που αναδεικνύει την πιο στομφώδη εκδοχή της ιεραρχίας και την πλήρη υποταγή σε κάτι «ανώτερο» (χειροπιαστό ή φαντασιακό), ακόμα και όταν αυτό είναι ό,τι πιο δολοφονικό έχει επιδείξει η ανθρώπινη ιστορία. Μία τελετή που υμνεί τον σεβασμό στην άρχουσα τάξη και την κρατική δομή, παράγει εθνοτικούς διαχωρισμούς και εν τέλει το μίσος για τον Άλλο, πριμοδοτεί την σιωπή, την παθητικότητα, την ανάθεση των ζώων μας σε άλλα χέρια. Μία τελετή όπου διασταυρώνονται σε συμβολικό επίπεδο δύο διακριτές κατά τα άλλα μεταξύ τους έννοιες: αυτή του φαντάρου και αυτή του πολίτη (που αμφότερες μηχανοποιούν με τον τρόπο τους την ανθρώπινη ύπαρξη). Μία τομή που ανέκαθεν αποτελούσε διακαή πόθο για κάθε εξουσία.

Η όξυνση του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού στις μέρες μας έχει απαξιώσει πλήρως το πολιτικό σύστημα, με την κοινωνική ανυπακοή να αμφισβητεί ολοένα και περισσότερες πτυχές και δομές της εξουσίας. Οι παρελάσεις δεν έχουν διαφύγει της προσοχής των «από κάτω». Από τη στιγμή που οι παρελάσεις αποτελούν ένα ανοιχτό σημείο αναφοράς για όλες τις συνιστώσες του συστήματος, η κοινωνική οργή δεν θα μπορούσε να μην στρέψει το βλέμμα της σε ένα τέτοιο πεδίο. Ωστόσο, όσο θολές

